

fældet er det, at Virksomheden ikke kan gaa rundt, eller hvor Arbejdet gaar Næsen forbi, hvis Lønnen fastholdes, der forekommer det mig, at sund Fornuft byder, at Parterne søger at finde hinanden gennem en aaben og ærlig Forhandling fra begge Sider, en Forhandling, som ingen burde søge at lægge nogen Hindring i Vejen for. Men jeg nærer ikke Tvivl om, at der, selv om der var bedre Villie til at betænde denne Vej, end jeg tror, der er, dog vilde blive en Række, en sørgelig lang Række Tilfælde tilbage, hvor vi maa se vort Hjemmemarked fratøvet vor hjemlige Industri.

Er vi nu rustede til at møde dette? Slet ikke. Det eneste, der peges paa i Trontalen udover Undersøgelser og Overvejelser, som skæpper saare lidet, er flere Husmandsbedrifter. Nu ved jo alle, at der her kun kan blive Tale om Tal, som i Forhold til Tallet paa de arbejdsløse er forsvindende, og denne Sætning viser da, at Regeringen først og fremmest betragter dette Spørgsmaal fra et politisk Synspunkt, thi i Forsøget paa Bevarelse af Socialdemokraternes Stemmetal er Kampen om Husmændene uhyre vigtig. For den øjeblikkelige Arbejdsløshed er Spørgsmaalet praktisk betydningsløst. Den Opfattelse, at Synspunktet fra Regeringens Side er politisk, bekræftes af Socialministerens Udtalelser i Gaar: Kun een Vej, Nødhjælpsarbejder. Ikke en Tanke for Forsøg paa at holde Erhvervene oppe. Der er vel mange, der i Øjeblikket ser, at det var muligt at gøre noget andet — vi har set selve Frihandelens Moderland, England, gribe til Tolden som Beskyttelsesmiddel i den givne Situation, og vi har set, at Efterretningerne derfra lyder gunstigt —, men Ulykken for dette Land er, at her lammer tre Partier hinandens Handlekraft. Socialministeren kunde i Gaar med megen Virkning henvise til, at selve Venstrepartiet under Frihandelsmanden Neergaards Førelse og med Hr. Madsen-Mygdal som Styrmand paa Skuden var slaaet ind paa Toldbeskyttelsens Kurs — ganske vist under Navnet Kriseværn, men Navnet skal ikke skille os. Vi ved alle, at dette skete i en Tid, da Venstre i nogen Grad var frigjort fra den radikale lammende Indflydelse og var under god Paavirkning fra vor Side, og vi ved ogsaa alle, at disse Bestemmelser virkede efter deres Hensigt. Men alt dette hjælper intet. Den ene tør ikke for den anden, den anden ikke for den tredje og den tredje ikke for den ene, og saa er Kredsen sluttet. Indeni den sidder Erhvervsministeren og Socialministeren. De

tænker. Tys, væk ikke de sovende. Udenfor staar Erhvervenes Arbejdsgivere og Arbejdere. De sidste kan faa Arbejdsløshedsunderstøttelse, en lille Flok kan faa Nødhjælpsarbejde Halvdelen af Tiden efter Socialministerens af en „sund Optimisme“ prægede Opgørelse i Gaar.

Ud paa Sommeren vil man da se et dansk Samfund med lukkede Fabrikker, ribbede Arbejderhjem, mindsket Kapital og øget offentlig Gæld. Men forfærdes ej, thi Principperne vil være bevaret. Intet af de saakaldte demokratiske Partier vil behøve at befrygte noget af Sommerens Valgmøder, ingen behøver at taale mindste Bebrejdelse for at have svigtet Frihandelens hellige Sag. Hr. Pinstrup vil med Stolthed kunne henvise til, at det lykkedes at hindre en Beskyttelse af Industrien, der vilde have bidraget til at hindre en Nedgang i Lønningerne. Og Socialdemokraterne vil ogsaa kunne prise Frihandelen. Selv om de ikke er doktrinære, saa er de dog Frihandelsmænd, og de vil maaske kunne prale af, at det dog lykkedes at hindre en Nedgang i Lønningerne udover, hvad Pristallet medfører. At der kun var meget faa, der fik disse Lønninger, er en anden Side af Sagen. Og de Radikale vil med vanlig Beskedenhed kunne hævde, at det dog egentlig er deres Skyld, at det hele gik saa godt, thi hvis de ikke havde været!

Alt vil saaledes være saare godt, hvad Principperne angaar, og Resten vil man kunne læse sig til paa Skattebilletten. Hvad nu Skattespørgsmaalene angaar, har baade den højtærede Statsminister i Trontalen og den højtærede Finansminister i sin Forelæggelsestale berørt disse Spørgsmaal. Trontalens Ord er, som i alle andre Tilfælde, vage: Man vil overveje. Ak, hvor har denne Regering dog meget at overveje! Overveje, om visse Vanskeligheder, som visse Afgifter paafører Erhvervene, kan fjernes. Det synes kun at være Vanskelighederne, derimod ikke Afgifterne, der skal fjernes. Vi ser naturligvis med Glæde Vanskelighederne fjernet, med stor Glæde. De paagældende Erhverv vil maaske mene, at den bedste Maade at fjerne Vanskelighederne paa var at fjerne Afgifterne, men jeg tror nu, at disse erhvervsdrivende vil handle klogt ved ikke at foruddiskontere noget paa disse Løfter fra Regeringens Side. Den højtærede Finansministers Udtalelser er for saa vidt mere interessante. Ministeren har opdaget, at der til Landkommunerne i Randers Amt anvises 1,3 Millioner i Tilskud til Aldersrente, medens der kun betales 1,2 Millioner i Statsskat af de samme